

ὑπεκδυόμεναι δ οὖν μικρὸν ἄπωθεν συνηρεφῆ
τινα λόχμην εὖρομεν, ἀρκοῦντα τῇ τότε κραι-
πάλη θάλαμον. ἐνταῦθα διανεπαυόμεθα τοῦ πό-
του καὶ τοῖς κοιτωνίσκοις ἀπιθάνως εἰσεπαίομεν·
κᾶπειτα ἢ μὲν κλωνία μυρρίνης συνέδει ὥσπερ
στέφανον ἑαυτῇ πλέκουσα καὶ ‘εἰ πρέπει μοι,
φίλη, σκέψαι’, ἢ δ’ ἴων ἔχουσα κάλυκας ἐπανῆει
‘ὡς χρηστὸν ἀποπνεῖ’ λέγουσα, ἢ δὲ μῆλα ἄωρα
‘ἰδοὺ ταυτί’ ἐκ τοῦ κόλπου προφέρουσα ἐπεδείκ-
νυτο, ἢ δὲ ἐμινύριζεν, ἢ δὲ φύλλα ἀπὸ τῶν κλω-
νίων ἀφαιροῦσα διέτρωγεν ὥσπερ ἀκκιζομένη·
καὶ τὸ δὴ γελοιότατον, πᾶσαι γὰρ ἐπὶ τοῦτὸν ἀνι-
στάμεναι ἀλλήλας λανθάνειν ἐβουλόμεθα· θα-
τέρα δὲ οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τὴν λόχμην παρήρ-
χοντο.

Οὕτως μικρὰ παρεμπορευσαμέναις τῆς ἀφροδίτης
πάλιν συνειστήκει πότος· καὶ οὐκέθ’ ἡμῖν ἐδό-
κουν προσβλέπειν ὡς πρότερον αἱ Νύμφαι, ἀλλ’
ὁ Πᾶν καὶ ὁ Πρίαπος ἡδιον· ἐμφαγεῖν δ’ ἦν πάλιν
ὀρνίθια ταυτί τὰ τοῖς δικτύοις ἀλισκόμενα
καὶ πέρδικες, καὶ ἐκ τρυγῶς ἡδιστοὶ βότρυες, καὶ
λαγφδίων νῶτα. εἶτα κόγχοι καὶ κήρυκες ἦσαν
οἱ ἐξ ἄστεος κομισθέντες, καὶ ἐπιχώριοι κοχλῖαι
καὶ μύκητες οἱ ἀπὸ τῶν κομάρων, καὶ σισάρων
εὐκάρδιοι ρίζαι ὄξει δεδευμένοι καὶ μέλιτι· ἔτι
μέντοι ὁ μάλιστα ἠδέως ἐφάγομεν, θριδακῖναι
καὶ σέλινά· πηλίκαι δοκεῖς θριδακῖναι; πλησίον
δὲ ἦν ὁ κῆπος, καὶ ἐκάστη ‘ταύτην ἔλκυσον’ ‘μὰ
Δία ἀλλά μοι ταύτην’ ‘μὴ μὲν οὖν ἀλλὰ ἐκεῖ-